

Notář V. byl pověřen soudem první stolice, by provedl odhad k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by provedl odhad sám.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs notáře.

Důvody:

Stěžovatel byl okresním soudem pověřen, by provedl soudní odhad nemovitostí podle § 270 nesp. říz. a § 183 not. ř. ze dne 21. května 1855, čís. 94 ř. zák. jako soudní komisař, při čemž podle § 186 téhož řádu bylo se mu řídití předpisy platnými pro soudy. Takovýmto pověřením nenabývá notář soukromého práva na provedení odhadu, k jehož ochraně by mohl nastoupiti stížností podle § 9 nesp. říz., aniž stává se účastníkem odhadního řízení, o jehož zájmech a právech by bylo rozhodováno. Proto jest rekurs notáře do usnesení rekursního soudu, jímž mu bylo provedení odhadu odňato, stejně nepřipustný, jako by byl rekurs soudního úředníka, jemuž bude po rozhodnutí rekursního soudu odhad provésti místo notáře.

Čís. 8810.

O zvýšení výživného pro nezl. manželské dítě, bydlící v Německu, proti otci, bydlícímu v tuzemsku, jest rozhodnouti v nesporném řízení.

Jsou-li manželský otec, bydlící v tuzemsku, i nezletilé manželské dítě, bydlící v Německu, příslušníky republiky Německé, a byl-li rodinný poměr založen v říši Německé, jest pro rozhodnutí o zvýšení výživného použití předpisů hmotného práva říšskoněmeckého.

Podle § 1606 něm. obč. zák. předchází vyživovací povinnost manželského otce před povinností matčinou.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, R I 137/29.)

Nezletilá dcera, bydlící v Drážďanech, domáhala se v tuzemsku v nesporném řízení zvýšení výživného na manželském otci, příslušníku říšskoněmeckém, bydlícím v tuzemsku. Soud první stolice zvýšil výživné na 300 Kč měsíčně, rekursní soud k rekursu opatrovníka dítěte zvýšil výživné na 400 Kč měsíčně, rekursu manželského otce nevyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu otcovu.

Důvody:

Bezdůvodnou jest především výtku, že nižší soudy nebyly oprávněny v nesporném řízení rozhodnouti o zvýšení výživného pro nezletilou dceru stěžovatelovu. Podle čl. 1 smlouvy sjednané mezi Československou republikou a říší Německou o ochraně právní a právní pomoci ve věcech občanských čís. 130 sb. z. a n. z roku 1924, požívají příslušníci říše

Německé co do zákonné a soudní ochrany osoby i jmění v území republiky Československé — bez újmy platných zákonů jazykových — téhož postavení jako příslušníci republiky Československé a mohou za tím účelem dovolávat se soudů a jednati tam za těchto podmínek jako tuzemci. Ježto stěžovatel nesporně má bydliště v Československé republice, v obvodu okresního soudu v Děčíně, má tu též obecné sudiště (§ 66 j. n.) a podle § 71 j. n. sdílejí manželské děti sudiště otcovo a podle § 109 j. n. řídí se tím i příslušnost ve věcech opatrovnických, byl okresní soud v Děčíně též oprávněn, by určil zvýšení dříve jím již stanoveného výživného nezletilé dceři stěžovatele, stejným způsobem jako příslušníkům Československého státu, t. j. v nesporném řízení. Rekursní soud však ani nepochybil, použiv pro rozhodnutí ustanovení hmotného práva říše Německé, ano není sporno, že stěžovatel i jeho nezletilá dcera jsou státními příslušníky republiky Německé, a an byl skutkový podklad pro uplatňovaný nárok, poměr rodinný, založen v říši Německé, a předpisy československého občanského zákona, týkající se nároku manželských dětí na výživné, nemají povahy tak absolutně velicí, že by naprosto vylučovaly v tomto případě použití cizozemského práva státu říše Německé (srv. Walker: Internationales Privatrecht 1922 str. 698, Mayr: System I. str. 54). Z ustanovení § 1606 německého obč. zák. správně dolíčil rekursní soud, že vyživovací povinnost manželského otce předchází před povinností matčinou. Že by nezletilá dcera stěžovatelova měla vlastní jmění, z něhož požitky by patřily matce, nebylo v řízení uplatněno a stěžovatel ani v dovolacím rekursu netvrdí, že takové jmění nezletilá jeho dcera skutečně má, a nebylo proto třeba v tomto směru konati šetření.

Čís. 8811. viz ročník 12.014, 14.7.23

Není změnou žaloby ve smyslu § 235 c. ř. s., dodává-li se k původnímu žalobnímu důvodu ještě důvod další. Takové doplnění jest přípustné, třebaže nejsou splněny předpoklady § 235 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, R I 168/29.)

Žalobkyně domáhala se na žalované zaplacení za zboží dodané prý žalované a jejímu manželů. Za ústního líčení uvedla žalobkyně jako další žalobní důvod, že žalovaná převzala zboží od svého manžela (§ 1409 obč. zák.). Soud první stolice nepřipustil změnu žaloby rozšířením na nový žalobní důvod. Rekursní soud připustil rozšíření žalobního důvodu. Důvody: Změnou žaloby podle § 235 c. ř. s. jest, když se skutkové okolnosti, které jest podle § 226 c. ř. s. v žalobě uvést a na kterých se žalobcův nárok zakládá, změni tak, že vzniká jiný důvod žalobní. V rozepři, o kterou jde, uplatňoval žalobce jako žalobní důvod prodej zboží a jeho dodání straně žalované, avšak při roku o ústním jednání dne 9. listopadu 1928 přednesla žalující strana, že po vyrovnávacím řízení proti manželů žalované strany převzala žalovaná